

Ord, der findes i et Stykke af en navngiven Forsatter. Forespørgslen har jeg, som sagt, besvaret, og i Dvrigt skal jeg ikke gaa videre ind paa Sagen.

J. A. Hansen: Den ærede Minister stiller sig noget anderledes nu, end han stillede sig i forrige Samling overfor Politidirektørens Fremførd. De ærede Medlemmer, som vare tilstede i forrige Samling, erindre vist meget nøje, at den ærede Minister den Gang sagde: Ingen har Ret til her at tale om eller dømmе om nogen af de Embedsmænd, der fortære under mig, man skal komme til mig, jeg bærer Ansvar. Saaledes vare den ærede Ministers bestemte Udtalelser. Nu siger den ærede Minister, at det er Domstolene, der skulle afgjøre dette; den Gang bad han om, at man vilde komme til ham, han skulde nok vide at holde sine Embedsmænd til at undlade Noget, som han ikke fandt var forsvarligt og rigtig. Det var stærke Ord og gode Ord, den ærede Minister den Gang kom med. Nu derimod siger han, at de, der tro, at Politidirektøren i Kjøbenhavn er gaaet videre i sin Embedsførelse, end han burde, skulle gaa til Domstolene; han siger: dette blander jeg som Justitsminister mig ikke i; jeg lader Politidirektøren og private Folk om det; jeg, Justitsminister Klein, bryder mig ikke om det, men holder mig udenfor det. Saaledes var den ærede Ministers Stilling virkelig ikke i forrige Samling, og det overraskede mig at høre, at hans Stilling nu er saaledes. Sjjø kunde han ikke noksom bede os at komme til ham, han skulde nok vide at holde de ham undergivne Embedsmænd paa rette Kjøb; nu holde vi os til ham, men nu lyder Tønen anderledes. Jeg tror, at den ærede Minister skylder at holde sine Embedsmænd til at gjøre deres Pligt og ikke mere, og jeg tror, at den ærede Minister skylder, naar han ser en Embedsmand gjøre Noget, som han ikke finder rigtig, da at befale ham at lade det være. Dette tror jeg er den ærede Ministers Pligt, og det er efter min Opfattelse ikke rigtig, at han viser Sigt fra sig over til Domstolene. Dernæst skal jeg bemærke, at den ærede Minister har Uret, naar han siger, at Besvarelsen af dette Spørgsmaal er praktisk afgjort; thi det Møde, som den ærede Minister taler om, var et Møde, hvortil der var indbudt af Folk, som slet ikke hørte til den Forening, hvis offentlige Møder vare forbudte. Det var Mænd, som stode helt udenfor denne Forening, og paa hvem derfor selvfølgelig dette Forbud ikke kunde anvendes. Det, at man tillod Andre, der Intet havde med denne Forenings Bestyrelse eller en Gang med Foreningens Medlemmer at gjøre, at holde et offentligt Møde, er altsaa ikke noget Bevis for, at man praktisk har erkjendt, at Forbudet var hævet; Beviset brister her fuldstændig for den ærede Minister. Naar den ærede Minister endelig ogsaa vil negte,

at han her har en ganske anden Stilling end en Redaktør, saa kan jeg heller ikke indbrømme Nødværdigheden af denne hans Regtelse. En Redaktør kan negte at optage, hvad han ikke vil optage, selv om det er skrevet under Navn, naar det er af en sliq Natur som dette. En Redaktørs Blad kan ingenlunde sættes ved Siden af den officielle Ministerialtidende, thi denne er noget ganske Andet; den er en Regjeringstidende, som under Justitsministerens Ansvar for, hvad der optages deri, skal gaa og gjælde, ligesom i forrige Tid Departementstidenden, som en officiel Tidende i Landet, og den vedkommende Minister kan ikke slyde sig bort fra den Forpligtelse, han her har, som er en ganske anden og af en langt anden Betydning end den, som en Bladredaktør kan have med Hensyn til, hvad der optages i en Avis. Der er ganske andre Hensyn for en Minister at tage, og jeg siger endnu som min bestemte Formening, at Justitsministeren har ved at optage denne Del af Beretningens Beretning saaledes sat sit Stempel derpaa, at man rundt omkring i Landet, hvor man læser denne Ministerialtidende, vil sige: Der maa dog være Noget deri; thi Justitsministeren har sørget for, at det kom ind i Ministerialtidenden, og han har ikke en Gang udeladt denne Side af Beretningen. Medens hele Beskjendtgjørelsen har sin Nytte og selvfølgelig hører hjemme der, kunde aabenbart hele denne Side af Meddelelsen kun komme ind, naar Justitsministeren billiger den, og derved at den er kommen ind, er der givet Folk Ret til at tro, at det ogsaa er Ministerens Mening, der her er udtalt, eller at han i alt Fald ikke har det Mindste imod, at dette udtales. Jeg kan derfor ikke finde, at den ærede Minister paa nogen som helst Maade, som jeg kan tillægge Betydning, har godtgjort, hvad jeg havde ventet, at han har handlet fuldstændig aabent i dette Spørgsmaal. Han har ikke godtgjort, at han ikke har givet Anledning til den Forespørgsel, der nu er kommen frem her; han har alene svaret os: Nei, det er ikke min Mening. Jeg antager nu, at den ærede Minister vil vide at skaffe sine undergivne Embedsmænd til at anerkjende dette Nei. Det er ikke nok, at den paagjældende Embedsmand af Private kan blive draget for Domstolene, men Ministeren maa selv vide at skaffe sit Nei Betydning over for de Embedsmænd, der fortære under ham.

Justitsministeren: Hvad Redaktions-spørgsmaalet angaar, forekommer det mig i Grunden at være saa kuriøst, at jeg ikke skal opholde mig længe derved. Jeg skal kun, for at forebygge Misforstaaelse, bemærke, at det ikke falder mig ind at benegte, at der er Noget i det, Politidirektøren har sagt i den Meddelelse, der er indført i Ministerialtidenden. Hvad der er alvorligere, det er, at det ærede Medlem synes at tro, at han kunde være kaldet til at foreholde mig, hvad der skulde